

— Εἶναι τόσῳ καλοὶ ἄνθρωποι ἐδῶ, εἶπεν ἡρέμα ὁ Σίμων. Μὴ τοὺς βλάβῃς, κύρ Λαβράνης, δι' ἓνα ζῶον ποῦ τρώγει ὁ λου τοῦ κόσμου τὴν ἐσοδεία.

Ὁ φύλαξ ὁμιλῶν ἔρριπτε περὶ τὴν οἰκίαν ὑποπτα βλέμματα. Ἰδίως τὴν προσοχὴν του εἴλκυεν ὁ σωρὸς τῶν ξύλων καὶ τῆς Σιμώνης ἡ δέσμη.

Ἐκεῖνη ἡννόησε τοῦτο καὶ πορευθεῖσα ἀφελῶς ἐκάθησεν ἐπ' αὐτῆς καὶ τὴν ἐκάλυψε διὰ τῆς ἐσθῆτός της.

Ἀλλ' ἡ δέσμη ἡμιελευμένη οὕσα ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ Λαβράνης ὥρμησε καὶ λαμβάνων ἓνα τῶν λαγῶν ἀπὸ τοῦ ὠτός :

— Τί εἶν' αὐτό ; ἠρώτησεν.

— Αὐτό, ἀπήντησεν ἡσύχως ἡ Ἀμῶνη, εἶναι ζῶον ποῦ ἐκατάστρεφε τὸ περιβόλι μας. Δὲν εἶνε μοῦ φαίνεται κακὸ νὰ σκοτώνῃ κανεὶς τὰ ζῶα ποῦ τὸν βλάπτουν.

— Ὡραῖο περιβόλι, εἶπεν ὁ φύλαξ δεικνύων τὸν ὅλως ἀκαλλιέργητον ἀγρόν.

— Τί τὰ θέλεις, κύρ Λαβράνης ; ὑπέλαβεν ἡ γυνή. Τίποτε δὲν εἰμποροῦμε νὰ σπεύρουμε ἐξ αἰτίας τοῦ κυνηγιοῦ τοῦ δάσους.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ἕτερος φύλαξ καθιδρως, ἔχων ἀνηρτημένην διὰ τελαμῶνος καραβίναν καὶ ὄπλον ἐν τῇ χειρί.

Ὁ Σίμων οὐδόλως ἐταράχθη.

Ἀλλ' ἡ Ἀμῶνη ἀφῆκε λυσσώδη κραυγὴν.

— Θεέ μου ! ἀνέκραξεν, οἱ λησταὶ βρῆκαν τὸ τουφέκι του. Ἐχαθήκαμε.

Καὶ ὁρμήσασα ἤρπασεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ φύλακος τὸ ὄπλον τοῦ συζύγου της.

— Μ' αὐτὸ κερδίζουμε τὸ ψωμί μας ! εἶπεν ὀργίλως.

— Δυστυχία, εἶπεν ὁ πεταλωτὴς ἀτενίζων μετὰ μίσους τὸν Λαβράνη. Μ' ἐπίασαν !

— Ἐχομε τὸν κυνηγὸ, ὑπέλαβεν ὁ φύλαξ τῶρα θέλομε καὶ τὸ κυνήγι.

Ἡ Ἀμῶνη, τρέμουσα, μανιώδης, πκρενέθη μετὰ τὸ ὄπλον ἀνὰ χεῖρας μεταξὺ τῶν φυλάκων καὶ τοῦ σωροῦ τῶν ξύλων, ἐτοιμὴ νὰ προστατεύσῃ αὐτόν.

Ἐσυρεν ἀπὸ τῆς δέσμης τὸν ἕτερον λαγῶν καὶ ἔρριπεν αὐτὸν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Λαβράνης.

— Εἶμαι ὅτὸ σπίτι μου, ἀνέκραξε. Δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ ψάξῃς. Κύρ Λαβράνης θέλεις τὸ κακὸ μας καὶ ζητεῖς νὰ μᾶς καταστρέψῃς. Σοῦ βάνω σημάδι τὸν λαγὸν ἂν τὸν περάσῃς σὲ σκοτόνω.

Ἐπλήρωσε τὸ ὄπλον.

Ἦτο φοβερά ἡ φαῖα κόμη της ἐταράσσεται περὶ τὸ ὠχρὸν αὐτῆς πρόσωπον οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐσπινθηροβόλουν.

Ὁ Σίμων καθυσύχασεν αὐτὴν δι' ἐνὸς νύκματος.

— Ἡσύχασε λοιπόν, εἶπεν ἐπιτακτικῶς δι' ἡσύχου φωνῆς. Ἐχεις τὸ τουφέκι κράτησέ το. Αὐτὸ εἶναι ὁ φίλος μας. Αὐτοὶ κάνουν τὸ χρέος τους. Δὲν εἰμποροῦμε νὰ ποῦμε τίποτε.

Ὁ Λαβράνης ἔλαβε τὸν λαγῶν μὴ φροντίζων περὶ τῆς Ἀμῶνης. Δὲν ἦτο ἀγαθός, ἀλλ' ἦτο γενναῖος.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶπε, δὲν κοστίζουν ἀκριβὰ ἓνα κομμάτι μολύβι καὶ τίποτε περισσότερον. Τοῦ λόγου σου τοὺς ἐπιασες, κυρά ;

— Ὅχι ! ἐγώ, εἶπεν ἀποφασιστικῶς ὁ Σίμων, τὴν περασμένη νύκτα εἰς τὸ περιβόλι μου. Ἐννοεῖται, ὅτι πρέπει νὰ ὑπερασπισθοῦμε ἀλλῶς μᾶς τρώγουν ζωντανούς.

Ἡ Σιμώνη ὑπήκουσε τῷ συζύγῳ της. Ἐσφιγγε τὸ ὄπλον, ἀφοῦ ἐκένωσεν αὐτὸ ὥς εἰ ἐφοβεῖτο μὴ οἱ φύλακες τῇ τῷ ἀφαιρέσωσι πάλιν.

Ἀλλ' ἐκεῖνοι οὔτε κἂν τὸ ἐσκέπτοντο, ἀλλ' ἐσκορπίζον τὴν δέσμη καὶ τὰ ἐν τῇ γωνίᾳ συνεσωρευμένα ξύλα.

— Μὴ λές τίποτε, τῇ εἶπε χαμηλοφῶνως ὁ πεταλωτὴς. Ἐπιάσθηκα. Εἶναι ἀτυχία.

Ὁ Λαβράνης ἀνεκάλυψε τὴν δορκάδα, ἣν ἔσυρεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Μὴ μητέρα, παρετήρησεν. Αὐτὸ εἶναι καταστροφή. Θὰ σὲ καταγγείλω καὶ θὰ κάμῃς ἀρκετὸν καιρὸ φυλακὴ, μοῦ φαίνεται.

— Ἐλα, κύρ Λαβράνης, ὑπέλαβεν ἡ Ἀμῶνη, τὸ δάσος εἶναι μεγάλο καὶ ἂν δὲν ἐσκοτώναμε ἀπ' αὐτὰ τὰ ζῶα θὰ ἔτρωγαν καὶ σᾶς. Κύτταξε τὸν ἄνδρα μου δὲν ἔχει δύο μερῶν ζωὴ. Ἐμεινε πετσοὶ καὶ κόκκαλο. Εἶναι ἄρρωστος !

— Ἀρρωστος ! αὐτὸς πηδᾷ ὅταν ἀλάφι.

— Ἐννοεῖς ἀπὸ τὸν φόβο . . . Θέλεις λοιπόν νὰ πεθάνῃ. Ἄν μ' πῇ στὴν φυλακὴ δὲν θὰ ξαναβγῇ.

— Καλλίτερα διὰ μᾶς. Σᾶς ἀφίνω τὰ ζῶά σας καὶ κάμετέ τα ὅ,τι θέλετε. Εἰς ἓνα τέταρτο θὰ στείλω τὴν καταγγελίαν εἰς Σατῶ-Σινόν.

— Δὲν λυπᾶσαι τοὺς πτωχοὺς, κύρ Βικέντιε ! μὰ πρόσεξε διατὶ θὰ μετανοήσῃς.

— Σιώπα λοιπόν, εἶπεν ὁ Σίμων. Ἐκεῖνοι ποῦ ἔχουν χρήματα εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ ἐκεῖνους ποῦ δὲν ἔχουν.

— Καὶ τί θὰ γείνω ἐγώ ἂν σὲ βάλουν εἰς τὴν φυλακὴ ; Θὰ φορήσω ἀπὸ τὴν πεῖνα ! ὑπέλαβεν ἡ Ἀμῶνη.

— Ἄς εἶναι καλὰ ὁ δόκανός σου, εἶπεν ὁ Λαβράνης ὠθῶν διὰ τοῦ ποδὸς τὸν χαμαὶ κείμενον λαγῶν. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ δίνει κέρδη. Φρόντισε μόνον νὰ μὴ σὲ πιάσουν, διότι δὲν γλυτώνεις. Ὡρα καλὴ σας !

Καὶ ἀπῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ριβού. Ἀμα ὡς οἱ φύλακες ἐξῆλθον τῆς αὐλῆς :

— Καὶ ὁ σκύλος σου ; ἠρώτησεν ἡ Σιμώνη.

— Ἀλήθεια ! εἶπεν ὁ Σίμων ἐγειρόμενος ἀποτόμως. Ἐλησμόνησα τὸν πιστόν μου φίλον !

Ἐσπευσεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐσύριξεν ἄλλ' εἰς μάτην.

— Δυστυχία ! εἶπεν. Τέτοιο λαμπρὸ σκυλί, ἂν τὸ σκότωσαν ! Πηγαίνω νὰ

κυττάξω εἰς τὸ δάσος. Ἄς μὲ κλείσουν εἰς τὴν φυλακὴν ἂν θέλουν, μὰ τὸν καὶ μένο τὸν Ραβὼ τὸν θέλω.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀμέσως.

Ἡ Σιμώνη μέινουσα μόνη ἐσκέπτετο. Αἰφνης ψύσασα τὸ θυλάκιόν της ἡσθάνθη τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ κόμητος Ὀλιβιέρου.

— Μῶρχεται μία ιδέα ! εἶπε καθ' ἑαυτήν. Ἄν ἐπήγαινα εἰς τὸν πύργον νὰ τοῦ μιλῆσω, ἴσως ! . . .

Καὶ λαβοῦσα ἓν ἐκ τῶν ἐπισκεπτηρίων τοῦ κόμητος, ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἡμερομηνίαν 6 Ἰουνίου 1867 καὶ τὸ ἐκλείσεν εἰς τὸ συρτάριον μικρᾶς τραπέζης. Μεθ' ὃ ἐπανεβήκε τὸ χαρτοφυλάκιον ἐν τῷ θυλακίῳ της καὶ ἐξῆλθεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

* Κ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(ΓΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ εἶχον ἐξέλθῃ τοῦ Κεραμικοῦ καὶ λάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς Βασιλικῆς Γεφύρας, ὁποῦθεν διέρχεται πάντοτε κόσμος πολὺς. Τὸ ὠραῖον κοράσιον ἐσκέφθη, ὅτι ἡδύνατο νὰ στρέψῃ ὀλίγον τὴν κεφαλὴν ἐν τῷ μέσῳ ὅλων ἐκείνων τῶν διαβατῶν, χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον, ὅτι τὸ κίνημά της ἡδύνατο νὰ παρατηρηθῇ. Ἐστρεψε λοιπὸν ταχέως πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ εἶδεν εἰς εἰκοσι περίπου βηματῶν ἀπόστασιν τοὺς δύο καταδιώκτας της, τοὺς ὁποίους οὐδόλως διέφυγεν ἡ περιεργία αὐτῆς.

— Παρετήρησεν, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Σοὶ τὸ εἶχον εἶπῃ, ὅτι θὰ παρητήρει, ἀπεκρίθη ὁ Γουσταῦος.

— Ἀλλά, φίλε μου, οὐδὲν τὸ παράδοξον, ἐὰν ἡ νέα αὕτη ἦτο ὑπανδρευμένη.

— Μὲ αὐτὸν τὸν γέροντα ;

— Ὅχι, ἀφοῦ τὸν ἀπεκάλεσε πατέρα, ἀλλὰ μὲ κανένα ἄλλον. Ὑπάρχουσι γυναῖκες τῆς ἡλικίας της, αἱ ὁποῖαι εἶναι ὑπανδρευμέναι πρὸ ἔτους. Ἀλλῶς δὲ θὰ τὸ μάθωμεν.

Οἱ δύο νέοι διῆλθον τὸν καιρὸν των, ποιοῦντες διαφόρους εἰκασίας, ὁ δὲ Ἐδμόνδος, ἀπατώμενος ἐκ τοῦ βλέμματος, ὅπερ ἡ νέα κόρη τῷ ἔρριπεν, εὐχαριστοῦσα αὐτῷ, ὠνειροπόλει ἐν τῇ φαντασίᾳ του πλῆθος πιθανοτήτων κολακευτικωτάτων δι' ἑαυτόν, ἀλλὰ τὰς ὁποίας, δι' αὐτὸ τοῦτο, δὲν ἐτόλμα ν' ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν σύντροφόν του.

Ἐν τούτοις σπεύσωμεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὁ Ἐδμόνδος οὐδαμῶς ἦτο κοῦφος καὶ ὅτι τοῦναντίον ἐν τῷ ἔρωτι ἦτο δειλὸς καὶ ἀπειρος εἰς βαθμὸν ἀξιοσημείωτον.

Ἀλλῶς τε δέ, ὅταν τις δὲν γνωρίζῃ τὸν ἔρωτα, δύναται νὰ κάμῃ τῶσας ὑποθέσεις, ὅσας καὶ οἱ γνωρίζοντες αὐτὸν πολὺ.

Ὁ γέρον κύριος καὶ ἡ σύνοδος του εἶ-

χον λάβη τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁδοῦ Βάκ, διέσχισαν αὐτὴν ἐπὶ τινα χρόνον, εἴτα εἰσῆλθον πρὸς ἀριστερὰ εἰς τὴν ὁδὸν Λίλ-λης, ἐν ᾗ ἐσταμάτησαν πρὸ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 18 οἰκίας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλον νὰ εἰσέλθω-σιν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας ταύτης, ἡ νεανὶς εἶχεν ἐκ νέου παρατηρήσῃ πλαγίως, ὅσον τὸ δυνατόν εὐδιόρατως, καὶ εἶχεν ἴδῃ ἐκ νέου τοὺς δύο νεανίας.

— Τί θὰ κάμουν τώρα; διελογίσθη. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αὕτη δὲν εἶχε γνωρι-μίας μετὸν ἔρωτα, ἤρξατο φοβουμένη μὴ ἡ ὑπόθεσις τοῦ χειροκτύπου ἦτο μεγάλη ἐπιπολαιότης καὶ μὴ διέπραξε κινδυνώ-δες σφάλμα.

B'

— Εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 18 οἰκίαν, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος τῷ Γουσταύῳ.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Ναί, ἀλλὰ τρέμω.

— Διατί;

— Μὴ δὲν κατοικῇ ἐδῶ. Εἶναι πολὺ ἐνωρίς. Μήπως ἔρχεται νὰ προγευματίσῃ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν μετὸν πατέρα της;

— Πολὺ πιθανόν.

— Τί νὰ κάμωμεν διὰ νὰ τὸ μάθωμεν;

— Ἐπιμένεις λοιπὸν ἀπολύτως;

— Μάλιστα, ἐπιμένω.

— Ἐρώτησε λοιπόν.

— Ἀλλ' ἐὰν αἰφνης κατέβαινεν, ἐνῷ ἐγὼ θὰ συνωμίλουν μετὸν θυρωρόν;

— Θὰ σὲ ἔβλεπε τὸ πολὺ πολὺ, καὶ ὁ πατὴρ της ἴσως θὰ σὲ ἀνεγνώριζε.

— Ὡ, ὁ πατὴρ δὲν θὰ μ' ἀνεγνώριζεν· οὐδὲ με παρετήρησε κἄν, ὅταν ἔδωκα τὸ χειρόκτιον εἰς τὴν θυγατέρα του.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἄς εἰσέλθωμεν· δὲν θὰ πάθωμεν τίποτε.

Οἱ δύο νέοι προῦχώρησαν πρὸς τὴν οἰ-κίαν, διότι εἶχον σταθῇ διὰ νὰ εἰπωσιν, ὅσα ἀφηγήθημεν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὑπῆρχεν ὁ-πισθεν ἐνὸς κεκλεισμένου παραθυροφύλλου μικρὰ τις κεφαλὴ, ἐπισκοποῦσα τοὺς δύο ἡμῶν φίλους καὶ μὴ δυνηθεῖσα νὰ κατα-στείλῃ κίνημα ἐκπλήξεως, ὅταν εἶδεν αὐ-τοὺς διευθυνομένους πρὸς τὴν θύραν τῆς οἰκίας.

— Ἐχω ἐν μέσον, εἶπεν αἰφνης ὁ Ἐδ-μόνδος, παρατηρήσας περὶ ἐαυτοῦ.

— Ποῖον;

— Θὰ ἴδῃς.

— Κυρία, εἶπεν εἰς τὴν θυρωρόν, ἔχετε κανὲν οἶκημα δι' ἐνοίκιον;

— Ναί, κύριε.

— Εἰς τὰ ἔμπροσθεν ἢ τὰ ὀπισθεν;

— Εἰς τὰ ἔμπροσθεν.

Λαβὼν τὰς προσηκούσας πληροφορίας περὶ τοῦ πατώματος, τῆς διαίρεσεως καὶ τῆς τιμῆς, ὁ Ἐδμόνδος προσέθηκε:

— Μοῦ ἀρέσκει ὑπερβολικὰ· λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ δείξετε αὐτὸ τὸ οἶκημα, κυρία.

Ἦλπιζε νὰ συναντήσῃ καὶ πάλιν τὴν νεανίδα· ἀλλ' ἡ κλίμαξ ἦτο ἔρημος. Πε-ριωρίσθη λοιπὸν ἀπλῶς εἰς τὸ νὰ ἐρωτᾷ.

— Δὲν κατοικεῖ ἐδῶ γέρων τις κύριος ἔχων μίαν θυγατέρα; ἠρώτησε τὴν θυρω-ρόν, ὑποκρινόμενος ὅτι θέλει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ οἶκημα, ὅπερ οὐδ' ἔβλεπε κἄν.

— Ὁ κύριος Δεβώ, ἀπεκρίθη ἡ θυ-ρωρός.

— Νομίζω ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά του. Ἡ κόρη θὰ εἶναι δεκαῆξ· μέχρι δε-καεπτὰ ἐτῶν. Ὀνομάζεται Ἰουλιέττα, νομίζω.

— Ὅχι, κύριε, ὀνομάζεται Ἀντωνίνα. Ἐπανῆλθε πρὸ ὀλίγου μετὰ τοῦ πατρὸς της.

— Τώρα ἐνθυμοῦμαι, μάλιστα, ὀνομά-ζεται Δεβώ. Ἡ σύζυγός του ἀπέθανε, δὲν εἶν' ἔτσι; προσέθηκεν ὁ Ἐδμόνδος τυ-χαίως.

— Ναί, κύριε πρὸ δύο ἐτῶν.

Ὁ Ἐδμόνδος ἔρριψεν εἰς τὸν Γουσταῦν βλέμμα σημαῖνον: «Ὅ, τι κάμνω δὲν σοῦ φαίνεται λίαν εὐφύς;»

— Ἡ δυστυχὴς κυρία Δεβώ!.. ὑπέ-λαβεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Ἐὰν θέλετε ν' ἀναβῆτε, εἶναι εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, ἐξηκολούθησεν ἡ θυ-ρωρός.

— Ὅχι, ὅχι θὰ ἐφοβούμην μὴ τον ἀνησυχήσω· ἀλλὰ θὰ ἤμην εὐτυχής, ἐὰν κατώκουν εἰς τὴν ἰδίαν με αὐτὸν οἶκion.

Τί κάμνει τώρα;

— Εἶναι πάντοτε ἱατρός.

— Ἀ, ἀληθῶς!.. Ἐνόμιζον ὅτι δὲν ἐξακολουθεῖ πλέον τὸ ἐπάγγελμα του.

— Κατοικεῖ ἀκριβῶς παρὰ τὸ κλιμα-κόπεδον.

— Λοιπόν, κυρία, τὸ οἶκημα αὐτὸ εἶ-ναι πολὺ κατάλληλον, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, ὅστις, μαθὼν ὅτι ἤθελε νὰ γινώσκῃ, οὐ-δὲν ἄλλο ἐζητεῖ ἢ νὰ πέλῃ, καὶ θὰ ἔλθω αὐριοι νὰ σας δώσω ἀπάντησιν.

Ἡ θυρωρός ὑπέδειξε ἀκόμη πατερή-ματὰ τινα τοῦ οἰκήματος, καὶ οἱ δύο ἡ-μῶν φίλοι κατέλιπον τὴν οἰκίαν, ὑπι-σχνόμενοι νὰ ἐπανέλθωσι τὴν ἐπιούσαν.

— Ἡ ἀγαθὴ θυρωρός, εἶπεν ὁ Ἐδμόν-δος, ὅταν ἐξῆλθον τῆς οἰκίας, δὲν ὑπώ-πτεισε τίποτε.

— Ὡ, εἶσαι μέγας διπλωμάτης καὶ ἰδοὺ ὅτι ἐπροχώρησες ἀρκετά.

— Ἀναμφιβόλως· δὲν ἤκουσες λοιπὸν τί εἶπε;

— Δὲν ἔδωκα πολλὴν προσοχήν.

— Αὐτὸς ὁ κύριος Δεβώ εἶναι ἱατρός.

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν αὐτὸ θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ νὰ εἰσχωρήσω εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Πῶς;

— Θὰ ἔλθω νὰ τον συμβουλευθῶ.

— Διὰ ποῖον;

— Δι' ἐμέ.

— Ἀλλὰ δὲν εἶσαι ἀσθενής.

— Τί περᾶζει· θὰ ἐπινοήσω μίαν ἀ-σθένειαν.

— Λαμβάνεις λοιπὸν τὸ τυχαῖον αὐτὸ γεγονός ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν;

— Καθ' ὁλοκληρίαν, καὶ τότε μόνον θὰ παραιτηθῶ, ὅταν ἐννοήσω ὅτι μαται-οπονῶ.

— Τότε θὰ παραιτηθῇς ταχέως· ἐ-

πειδὴ ἡ μικρὰ αὕτη κόρη πρέπει νὰ εἶναι ἐντιμοτάτη, ἐπαγρυπνουμένη λίαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς της καὶ ὀλίγον διατεθειμένη νὰ ἐργολαβῇ.

— Δὲν φροντίζω διὰ τὸ μέλλον. Εἶναι χριεστάτη, μοῦ ἀρέσκει. Εὐρίσκα μέσον νὰ τὴν βλέπω, ἐπειδὴ ἐλπίζω ὅτι μετα-βαίνων συχνὰ παρὰ τῷ πατρὶ της, θὰ τὴν συναντήσω, αὕτη δὲ θὰ ἐννοήσῃ βεβαίως διὰ ποῖαν αἰτίαν ἔρχομαι· θὰ ἐρασθῶ ἢ ὅχι· ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει προκύπτει μία ἐνασχόλησις δι' ἐμέ, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχω τί νὰ κάμω, προσκολλῶμαι εἰς τὴν γλυκεῖαν ταύτην ἐνασχόλησιν. Ἐχω ἄδι-κον;

— Ἔστω!

Οὕτω συνδιαλεγόμενοι, ὁ Ἐδμόνδος καὶ ὁ Γουσταῦς ἀπεμακρύνθησαν τῆς οἰκίας, οὐχὶ χωρὶς νὰ στραφῶσι πολλὰ-κις.

Ἡ δεσποινὶς Ἀντωνίνα δὲν εἶχε κα-ταλίπῃ τὴν κατασκοπευτικὴν θέσιν της.

Οἱ πάντες γινώσκουσι τὰς ῥομαντικὰς κλίσεις τῶν νεανίδων· δὲν ἔχομεν λοιπὸν ἀνάγκην νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ προέκυψεν ὅλως φυσικῶς δι' αὐτὴν ἐκ τῆς πρωϊνῆς συναντήσεως.

Ἐβουζήτετο εἰς εἰκασίας, εἰς ἐρωτήσεις, ἃς ἀπηύθυνεν εἰς ἐαυτήν, διερωτωμένη προσέτι ὁποῖα τινα τάχα ἡδύνατο νὰ εἰπωσιν οἱ δύο νέοι εἰς τὴν θυρωρόν. Ἀλ-λως οὐδόλως ἦτο δύσκολον νὰ τὰ γνω-ρίσῃ καὶ βεβαίως θὰ εὕρισκε τὸ μέσον νὰ τὰ μάθῃ.

Ἀναμφιβόλως πρέπει καὶ αἱ νεανίδες νὰ διέρχωνται τὸν καιρὸν των καὶ νὰ πα-σχολῶσι τὴν φαντασίαν των με κἄτι τι.

Κατὰ τὰ δύο ἔτη, ἅτινα ἔπονται τῆς ἐξόδου ἐκ τοῦ οἰκοτροφείου καὶ προηγούν-ται τοῦ γάμου, ἀπὸ τῶν δεκαῆξ μέχρι τῶν δέκα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν, μεριμνῶσι πολὺ περὶ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ζητήματος τοῦ ἔρωτος, ἐν ᾧ ἀπατῶνται σχεδὸν πάν-τοτε τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν ἀπτον-ται αὐτοῦ. Τὸ πᾶν, καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκό-μη τοὺς ἀγνωστάτους, γίνεται ἀφορμὴ ῥεμ-βασμοῦ καὶ χρησιμεύει ὡς βάσις τῶν χα-ριεστάτων ἐκείνων χαρτίων πύργων, οὓς ἀνοικοδομοῦσιν ἐν τῇ νεαρᾷ ἀγνοίᾳ των καὶ οἵτινες καταρρέουσιν εἰς τὸ πρῶτον φύσημα. Βραχεῖται ἐλπίδες καὶ βραχεῖται πλάναι, μὴ προσβάλλουσαι τὴν καρδίαν καὶ οὐδὲν ἄλλο οὔσαι ἢ τὰ ὄνειρα ψυχῆς ἀφυπνιζομένης.

Ἐρωτήσατε καὶ τὴν σωφρονεστάτην τῶν συζύγων ὁπόσων ὀνόματα, πρὸ τοῦ γάμου της, ἀντήχησαν ἡδέως εἰς τὴν ἀ-κοήν της, καὶ θὰ σᾶς ἐξομολογηθῇ πάν-τοτε τρεῖς ἢ τέσσαρας ἐκ τῶν ἐρώτων ἐ-κείνων, οὓς, ἐπὶ μίαν ἡμέραν τοῦλάχισ-τον, ἐνόμισεν ὅτι ἔμελλον νὰ εἶναι αἰώ-νιοι, καὶ μετὰ τοὺς ὁποίους γελᾷ ἐξ ὅλης καρδίας, ὅταν κατὰ τύχην ἐπανευρεθῇ ἐν τῷ κόσμῳ μετ' ἐκείνων, οἵτινες τοὺς εἶχον ἐμπνεύσῃ αὐτῇ.

Ὅποσαι σκιαὶ διέρχονται πρὸ τοῦ κα-θαροῦ τούτου κατόπτρου, ὅπερ καλεῖται νεανίς, ἀντανακλῶνται ἐπ' αὐτοῦ στιγ-μαίως καὶ ἐξαφνίζονται, χωρὶς νὰ κα-

ταλίπωσι τὰ ἔχνη τῆς διαβάσεώς των !
Ἡ πρόφασις τῆς ἐξαδελφωσύνης εἶναι πάντοτε πρόχειρος.

Δὲν θὰ ἐκπλαγῇ τις λοιπόν, διότι ἡ ἐπιμονὴ τῶν δύο φίλων ἀπασχόλησεν ὀλίγον τὴν Ἀντωνίναν Δεβώ.

— Ὅχι βραδύτερον τῆς αὔριον, ἔλεγεν ὁ Ἐδμόνδος, θὰ ὑπάγω νὰ ἴδω τὸν πατέρα τῆς Ἀντωνίνας.

— Ἀπὸ τώρα τὴν ὀνομάζεις ἀπλούστατα Ἀντωνίαν ;

— Διότι ἀληθῶς εἶναι ἀξιολάτρευτος. Τί εὐμορφοὶ μικροὶ πόδες, ὅποια γλυκύτης, ὅποια εὐπρέπεια ! Εἶναι μερικὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἐννοῶ ἐγώ.

— Ὅποια ;

— Ἐννοῶ πῶς καθίσταται τις ἐρωτῶλητος ἐκ πρώτης ὄψεως, καθὼς ἐν ταῖς μυθιστορίαις τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος.

— Δυνατόν' ἀλλὰ τότε εἶναι ἔρωσ βραχύβιος ;

— Διὰ τί ;

— Διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀγαπᾷ τις μόνον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐνῶ ὁ καθ' αὐτὸ ἔρωσ ἔχει ἀνάγκην σκέψεως. Ἐκ τῆς συγκρίσεως, τῶν λεπτομερειῶν καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ πρώτου βλέμματος οἱ σοβαροὶ ἔρωτες γεννῶνται καὶ ἀναπτύσσονται.

— Δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀληθές ὅτι, ἐὰν ἀπὸ τώρα μέχρι τῆς ἐσπέρας ταύτης ἡδυνάμην νὰ ζητήσω τὴν δεσποινίδα Δεβώ εἰς γάμον, νὰ ἐπιτύχω καὶ τὴν συζευχθῶ, θὰ τὴν ἐνυμφεύομην.

— Θὰ ἦτο λαμπρὸν συνοικέσιον !

— Τί τὰ θέλεις ; τοιοῦτος εἶμαι.

— Ἐντὸς δύο ἡμερῶν δὲν θὰ συλλογίζεσαι πλέον τὴν δεσποινίδα Δεβώ.

— Νομίζω ὅτι ἀπατάσαι.

— Ποσάκις δὲν σέ ἤκουσα νὰ ὀμιλῇς καθὼς σήμερον !

— Εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ δὲν ἐπρόκειτο περὶ γυναικῶν ὡς αὐτήν. Ἐπρόκειτο περὶ γυναικῶν ἔχουσῶν ἥδη βαθεῖαν πείραν τοῦ ἔρωτος, ἐνῶ σήμερον πρόκειται περὶ νεανίδος, ἡ ὅποια δὲν ἠγάπησεν ἀκόμη.

— Τὸ εἰξεύρεις ;

— Εἶναι πιθανόν.

— Οὐδὲν ὑπάρχει πιθανόν μὲ τὰς γυναῖκας.

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, θὰ τὸ μάθω. Ὅ,τι θὰ μὲ ἔκαμνε νὰ σκέπτομαι, ὅτι ἡ ἐντύπωσις αὕτη θὰ διαρκέσῃ πολὺ περισσότερον ἢ ὅσον πιστεύεις εἶναι τὸ ἐξῆς : καί-τοι πολλάκις εἶδον νεανίδας, ἐχούσας τὴν αὐτὴν μὲ τὴν δεσποινίδα Δεβώ ἡλικίαν, καὶ ἴσως ὠραιότερας αὐτῆς, οὐδέποτε ἠσθάνθησαν πρὸς τινὰ ἐξ αὐτῶν ὅ,τι αἰσθάνομαι δι' αὐτήν.

— Προτιμῶ τὴν Νισσέτταν.

— Ἡ Νισσέττα εἶναι χαρίεσσα κόρη· ἀλλὰ δὲν πιστεύω, ὅτι ἔχεις τὴν ἀπαίτησιν νὰ τὴν συγκρίνης πρὸς τὴν Ἀντωνίναν.

— Ἡ Νισσέττα εἶναι γυνή, ὅποιαν χρειάζεται νεὸς τῆς ἡλικίας σου· εὐθυμος, ὠραία, πνευματώδης, καλὴ κόρη. Ἐὰν ἐρασθῇς τῆς δεσποινίδος Ἀντωνίνας, διότι ἀδύνατον νὰ εἶσαι ἤδη ἔρω-

τευμένος, ἐνδεχόμενον νὰ συμβῶσι τρία τινά : νὰ γείνη ἐρωμένη σου, ἢ νὰ γείνη σύζυγός σου, ἢ νὰ μὴ σέ θέλῃ οὔτε ὡς ἐραστὴν οὔτε ὡς σύζυγον.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ θλιβῇς, ἐὰν δὲν καταστῇς δυστυχής.

Ἐὰν γείνη ἐρωμένη σου, ὅπερ ὀλίγον πιθανόν, ὅχι μόνον ἐνεκα τῆς ἀρετῆς, ἣν δυνατόν νὰ κέκτηται, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐπαγρύπνησιν, δι' ἧς δυνατόν νὰ περιβάλληται, θὰ ὑποφέρῃς βλέπων αὐτὴν σπανίως· θὰ ἔχῃς νὰ κατανικήσῃς ἀναριθμήτους δυσκολίας, θὰ ἐλέγχῃς σεαυτὸν, διότι ἀπεπλάνησας τῶν καθηκόντων τῆς καὶ μίαν νεανίδα, τὴν δὲ ἡμέραν καθ' ἣν, βεβαρημένος ἐξ ὅλων τούτων, θὰ θελήσῃς νὰ διακόψῃς τὰς μετ' αὐτῆς σχέσεις σου, δὲν θὰ δυνηθῇς νὰ το κάμῃς, χωρὶς νὰ εἶσαι ἄτιμος ἄνθρωπος.

Ἐὰν γείνη σύζυγός σου, θὰ παρατηρήσῃς ἀφύκτως ἡμέραν τινά, ὅτι διέπραξες μωρίαν, διότι πάντοτε θὰ εἶναι τρέλλα νὰ νυμφευθῇς γυναῖκα, χήραν ἢ παρθένον, ἐπειδὴ, ἀνασύρουσα τὴν ἐσθῆτά της, διὰ νὰ μὴ λερωθῇ, ἀφῆκε νὰ ἴδωσιν, ὅτι ἔχη ὠραίας κνήμας. Ἐὰν τέλος δὲν ἐπιτύχῃς, θὰ καταντήσῃς μὲ τὸν περιπαθὴ χαρακτήρα, τὸν ὅποιον γνωρίζω ὅτι ἔχεις, ἀνούσιός τις ἀπομίμησις τοῦ Βερθέρου, τύπος ὠραιοτάτος διὰ μυθιστορίαν, ἀλλ' ἀηδέστατος ἐν τῷ βίῳ. Παραιτήθητι λοιπόν ἀπλούστατα τῆς ἀστείότητος ταύτης καὶ ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ αὐτῆς.

Εἶδες διερχομένην εὐμορφὸν κόρην, ἔχουσαν πόδας μικροὺς καὶ τὴν κνήμην εὐτονον· τὴν παρηκολούθησες, τῆς ἐσήκωσες τὸ χειρόκτιον, γνωρίζεις τὸ ὄνομά της καὶ τὴν κατοικίαν της· τί θέλεις περισσότερον καὶ τί γελοία ἰδέα σοῦ ἐπῆλθε νὰ θελήσῃς ν' ἀποδώσῃς τόσῃν σοβαρότητι εἰς τὴν παιδαριωδίαν αὐτήν ;

— Ἀγαπητέ μοι Γουσταῦε, εἶμαι ἐκ τῶν πιστευόντων, ὅτι τὸ πᾶν εὐρῆται ἐν τῷ ὀλίγῳ. Εἶμαι ὁπαδὸς τῆς εἰμαρμένης καὶ πεπεισμένος, ὅτι τὰ μεγάλα συμβαμάτων τοῦ ἡμετέρου βίου ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν ἐλαχίστων συμπτώσεων. Οὐδὲν ἄχρηστον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰμαρμένῃ.

Πόσοι ἄνθρωποι, ἀνατρέχοντες εἰς τὸ παρελθὸν αὐτῶν, ἀνευρίσκουσι μικρὰ γεγονότα, τόσῳ ἀνὰξία ἐνδιαφέροντος, κατὰ τὸ φαινόμενον, ὡς τὸ τῆς σημερινῆς πρωίας καὶ κατανοοῦσιν ὅτι ταῦτα διεδραμάτισαν σπουδαῖον μέρος ἐν τῇ ὑπάρξει των ! Εἶμαι νέος· δὲν ἔχω ἐνασχόλησιν τινὰ· ἔχω περιουσίαν, ὁδηγοῦμαι ὑπὸ τῶν αἰσθημάτων μου μᾶλλον παρὰ ὑπὸ τοῦ λογικοῦ, τὸ εἰξεύρω· ἀλλ' εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος, δὲν φοβοῦμαι λοιπόν, ὅτι θ' ἀφήσω ἐμαυτὸν νὰ παρασυρθῇ πέρα τῶν πρώτων ὁρίων τοῦ χρηστοῦ καὶ τοῦ δικαίου, ὑπεσχέθην δὲ εἰς ἐμέ αὐτὸν ν' ἀφήσω τὸν βίον μου φερόμενον ὑπὸ τῶν περιστάσεων, ἔστω καὶ ἂν μὲ ὁδηγήσωσιν εἰς τὴν γαλήνην ἢ τὴν τρικυμίαν.

Δὲν λέγω, ὅτι ἀγαπῶ τὴν δεσποινίδα Ἀντωνίναν· ἀλλὰ λέγω, ὅτι ἐξ ὅλων ὅσα ἡδυνάμην νὰ κάμω, τὸ μᾶλλον προσμε-

διῶν μοι τὴν στεγμὴν ταύτην εἶναι νὰ ἐνασχοληθῶ περὶ αὐτῆς, καὶ ἐνασχολοῦμαι. Εἴτε τὸν ἔρωτα ἢ τὴν ἀδιαφορίαν μὲ φέρῃ ἡ ἐνασχόλησις αὕτη, εἴτε τὴν ἡδονὴν ἢ τὸν ἀπελπισμόν, ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει.

— Ἀς μὴ γίνεται πλέον λόγος περὶ τούτου. Ὑστερα δὲν δύναται νὰ προκύψῃ ἐξ αὐτοῦ μέγα τι δυστύχημα. Ἐχομεν θέρος, ἡμπορεῖς νὰ ὀνειροπολῇς ὑπὸ τὰ παραθύρα τῆς ὠραίας σου, χωρὶς μάλιστα νὰ διατρέχῃς νὰ πάθῃς καταρροήν· ὀνειροπόλει, φίλε μου, ἐὰν δὲ τὸ συμβῇ σου τοῦτο λάβῃ διαστάσεις καὶ δύναμαι νὰ σοι χρησιμεύσω εἰς τι, βασιζομαι εἰς ἐμέ.

Οἱ δύο φίλοι ἐσπριγξαν ἀμοιβαίως τὰς χεῖρας, μέχρι δὲ τῆς ἀφίξεώς των εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς τοῦ Ἐδμόνδου, κατοικούσης ἐν τῇ ὁδῷ τῶν Τριῶν Ἀδελφῶν, οὐδ' ἐγένετο πλέον λόγος περὶ τῆς δεσποινίδος Δεβώ.

Φθὰς εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Δεπερέ, ὁ Γουσταῦος ἀπεχαιρέτισε τὸν Ἐδμόνδον.

— Δὲν ἀναβαίνεις νὰ εἶδῃς τὴν μητέρα μου ; τῷ εἶπεν οὗτος.

— Ὅχι, δὲν ἔχω καιρόν.

— Ποῦ θὰ ὑπάγῃς λοιπόν ;

— Πηγαίνω εἰς τῆς Νισσέττης, τὴν ὁποίαν ἔχω νὰ ἴδω δύο ἡμέρας.

— Πότε θὰ σέ ἴδωμεν ;

— Ἀπόψε, χωρὶς ἄλλο.

— Ἀπόψε λοιπόν.

Καὶ σφίγγοντες τὰς χεῖρας ἀπεχωρίσθησαν.

Γ'

Ὁ Ἐδμόνδος, διελθὼν ὑπὸ εὐρὺ περιστύλιον, διηυθύνθη εἰς μεγάλην κλίμακα, εὐρισκομένην πρὸς τὰ δεξιὰ, ἀνέβη δύο πατώματα καί, σύρας τὸν κώδωνα διπλῆς θύρας, ἠρώτησε τὸν ἐλθόντα ν' ἀνοίξῃ ὑπηρετήν :

— Ἡ μήτηρ μου εἶναι εἰς τὸ δωμάτιόν της ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρετής.

Ὁ Ἐδμόνδος διασχίσας εὐρύχωρον αἴθουσαν, κομψότατα διεσκευασμένην, εἰσῆλθεν εἰς ἐν καλλυντήριον.

Πλησίον ἀνοικτοῦ παραθύρου ἐκάθητο γυνὴ τις ἐπὶ μακροῦ ἀνακλίντρου, ἥτις, κεκλιμένη εἰς τὸ χειροτέχνημά της, ἐκέντα.

Ἡ γυνὴ αὕτη εἶχεν ἡλικίαν τριάκοντα καὶ ἐννέα ἐτῶν, ἐφάνετο δ' ἔχουσα τριάκοντα καὶ δύο τὸ πολὺ. Ὁραιότατῃ ἔτι, ὠμοιάζε τῷ Ἐδμόνδῳ, ἀλλ' εἶχε τὸ ἥθος ἀδελφῆς αὐτοῦ μᾶλλον ἢ μητρὸς.

Ἦτο ἐνδεδυμένη μετὰ τινος φιλαρεσκείας, ἐφόρει κομψότατον ἐνδυμα ἐκ μουσελίνης, ἐνῶ τὴν κεφαλὴν της περιέβαλλεν εἰς τῶν χαριεστάτων ἐκείνων κεκρυφάλων ἐκ τριχάπτων καὶ ταινιῶν, τοὺς ὁποίους αἱ γυναῖκες φέρουσιν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των, καὶ ἐγὼ οὐκ οἶδα πῶς.

Τὸν Ἐδμόνδον ἄμα εἰσελθόντα ἡ κυρία Δεπερέ ἠτένισε διὰ βλέμματός γλυ-

κυτάτου, μειδιάμα δὲ χαρᾶς κατηύγαγε τὸ πρόσωπόν της.

Ἐνυπῆρχε πλέον τῆς τρυφερότητος, ἐνυπῆρχε σχεδὸν ἔρωι ἐν τῷ μειδιάματι ἐκείνῳ.

Θὰ πειραθῶμεν νὰ καταδείξωμεν ὅ,τι ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς ἦσαν πρὸς ἀλλήλους.

Ἡ κυρία Δεπερέ εἶχεν ὑπανδρευθῆ νέα, ἐκκαίδεκαέτις. Κατὰ τὸ δέκατον ἑβδόμον ἔτος τῆς ἡλικίας της εἶχεν ἀποκτήσῃ υἱόν, τὸν Ἐδμόνδον, ἦτο δὲ μόλις εἰκοσιν ἑτῶν, ὅτε ὁ κύριος Δεπερέ ἀπεβίωσεν.

Ἡ κυρία Δεπερέ εἶχεν ἀγαπήσῃ τὸν σύζυγόν της πρῶτον ἐκ καθήκοντος, κατόπιν ἐκ συνηθείας, εἴτα δὲ ἐξ ἔρωτος. Ἀποθανόντα ἐθρήνησεν αὐτὸν εἰλικρινῶς, καὶ παρὰ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὰς νέας χήρας, δὲν ἐσκέφθη οὔτε περὶ νέου γάμου, οὔτε νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν ἐλευθερίαν, ἣν τῇ παρεῖχεν ἡ χηρεία της. Καὶ ὅμως ἦτο ὥραία, ὥραιότατη μάλιστα, καὶ οἱ μνηστῆρες δὲν ἔλειπον. Ἀλλ' οἱ μνηστῆρες ἀπεκρούσθησαν.

Ἐν τούτοις κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἣν εἶχεν ἡ κυρία Δεπερέ, πρέπει πάντοτε ἡ ἀνάγκη ἐκείνη τοῦ ἔρωτος, ὃν ὁ Θεὸς ἔθηκεν ἐν πάσῃ νεαρόῃ καὶ εὐγενεῖ καρδίᾳ, νὰ φέρηται πρὸς τι, ἐὰν μὴ πρὸς τινά.

Ὁ Ἐδμόνδος κατέλαβε τὴν καρδίαν τῆς μητρός του ὁλόκληρον.

Ὁ Ἐδμόνδος ἦτο ἀδύνατος, ἦτο τριετής, καὶ εἶχεν ἀνάγκην τῶν μητρικῶν φροντίδων· ἡ κυρία Δεπερέ ἀφιερῶθη εἰς αὐτὸν ὁλόκληρος, τοῦτο δέ, ἄνευ θυσίας, ἄνευ κόπου μάλιστα. Τὸ παιδίον ἀνετράφη καὶ ηὔχθη ἐν τῇ θερμότητι τῆς συνεχοῦς ταύτης τρυφερότητος καί, μηδὲν ἄλλον γνωρίσαν, οὕτως εἰπεῖν, πλὴν τῆς μητρός του, ἐπανεφέρεν εἰς αὐτὴν μόνην τὴν διπλὴν ἀγάπην, ἣν ἡ φύσις ἐμβάλλει εἰς τὴν ψυχὴν τῶν παιδίων πρὸς τοὺς δωρήσαντάς αὐτοῖς τὴν ζωὴν.

Ἡ κυρία Δεπερέ ἀπληρήσατο τὸν κόσμον, ἡ τουλάχιστον τὸν κόσμον τῶν αἰθουσῶν καὶ τῶν χορῶν.

Μικρὸς ὁμιλος φίλων, οὓς ἠγάπησεν ὁ σύζυγός της, καὶ τοὺς ὁποίους συνεβουλεύετο περὶ τῆς ἀνατροφῆς, ἣν ἔπρεπε νὰ δώσῃ τῷ Ἐδμόνδῳ, ἀπετέλουν ἀπασαν τὴν συναναστροφὴν της.

Τὸ παιδίον ἐμεγάλωσεν οὕτως.

Γενόμενον δέκα καὶ πέντε ἑτῶν, ὡς εἰδομεν ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ τῆς παρούσης ἱστορίας, ἡ μήτηρ, ἐνδίδουσα εἰς τὰς προτροπὰς τῶν συμβούλων της ἔβαλε τὸν υἱὸν της εἰς τὸ Γυμνάσιον, ὅπως ἐν τῇ πλήρει μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἀναστροφῇ ἀποκτήσῃ μέχρι τινὸς σοβαρωτέραν τινὰ χροιάν τῆς ζωῆς.

Αἱ φροντίδες, μεθ' ὧν ἡ νεαρὰ μήτηρ παρηκολούθησε τὸ υἱὸν της μέχρι τοῦ Γυμνασίου, εἰσὶν ἀπερίγραπτοι.

Ἦρχετο νὰ τὸν βλέπῃ καθ' ἐκάστην, καὶ ἐνεπλήσθη εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν Γουσταῦν, μαθοῦσα παρὰ τοῦ Ἐδμόνδου δι' ὁποίας προστασίας ὁ νέος οὗτος συμμαθητὴς περιέβαλλεν αὐτόν.

Ἐκ τῆς πρώτης ταύτης καὶ ὅλως γυναικείας ἀνατροφῆς εἶχε παραχθῆ ἐν τῇ

ψυχῇ τοῦ νεανίου μεγάλη ἀνάγκη κοινωνικότητος, συμπαθείας, ἐμπιστοσύνης, ἃς ἀφιέρωσε καθ' ὁλοκληρίαν τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

Ἐνώσατε εἰς ταῦτα αὐτοφύειν τινὰ περιπάθειαν, φυσικὴν μελαγχολίαν, ἐμφυτον ποίησιν, ἅτινα καθίσταν τὸν Ἐδμόνδον ὃν γλυκὺ καὶ θελκτικόν, ψυχὴν γυναικεῖαν ὑπὸ περικάλυμμα ἀνδρικόν.

Ἠγάπα τὴν μητέρα του, ὡς ἠγάπα αὐτὸν ἡ μήτηρ, τουτέστιν ἔβλεπεν ἐν αὐτῇ ἄλλο τι ἢ τὴν γυναῖκα, ἥτις ἔφερεν αὐτὸν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀνεμιμνήσκετο τῶν ἐνδελεχῶν φροντίδων, δι' ὧν αὐτὴ τὸν εἶχε περιβάλῃ, ὅτε ἐγένετο εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν ἠδύνατο νὰ σκέπτηται, κατενόησέ τὴν ἀπειρον θυσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβλήθη, συναινοῦσα, νέα, ὥραία καὶ πλουσία, ὡς ἦτο κατὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν της εἰς τὴν ἀνατροφὴν ἐνὸς παιδίου.

Οὕτως ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἐκείνῃ, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀόριστόν τινα ἀνάγκην νὰ ἀγαπᾷ ἄλλα ὄντα ἢ τοὺς γονεῖς του, ὁ Ἐδμόνδος, ὅστις ἐδοκίμασε τοῦτο, ὡς πάντες οἱ ἄνθρωποι, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του λαμβάνουσαν ὑπὸ ἄλλην, οὕτως εἰπεῖν, ἔνοιαν νέαν κλίσιν πρὸς τὴν μητέρα του.

Τῶντι ἡ μήτηρ αὐτῇ, ἡ ὅλως νέη εἰσέτι, ἡ ἀγαπῶσα μόνον αὐτόν, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι ἀδελφὴ του καὶ ἡ ὁποία ἠδύνατο ἀκόμη νὰ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα, κατέστη ἡ ἑξ' ἀπορρήτων τῶν πρώτων ἐντυπώσεων τοῦ υἱοῦ της.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Κ: Ο. Ν. ΧΜΕΛΙΕΦ Η ΤΡΙΧΑΠΤΟΠΟΙΟΣ Ρωσικὸν Διήγημα

Διηγοῦνται, ὅτι πρώτη ἐν Ρωσίᾳ τριχαπτοποιοὺς ὑπῆρξε κόρη τις εἰλως ἐκ τοῦ χωρίου Λήκοβο, ὀνομαζομένη Μαρία.

Ἐγεννήθη ἡ Μαρία πρὸ ἑκατονταετίας καὶ ὑπῆρξεν ἔρμαιον ἀπηνόους μοίρας! Καὶ σήμερον ἀκόμη αἱ τριχαπτοποιοὶ διηγοῦνται περὶ αὐτῆς καὶ δακρύουσιν ἐκ θλίψεως.

Ὁ πατὴρ τῆς Μαρίας διετέλει ὡς κομμωτῆς καὶ θαλαμηπόλος τοῦ αὐθέντου, ἡ δὲ μήτηρ ταυτοχρόνως ὡς ἀρχιθαλαμηπόλος τῆς κυρίας. Εἶχον ἀρραβωνισθῆ εἰς Μόσχαν ἔτι, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐξεπαιδεύοντο εἰς τὸ ἔργον δι' ὅπερ προωρίσθησαν, ἀκολούθως δέ, μετὰ δέκα ἡδὴ ἔτη, ὅποτε δὲν ἦσαν καὶ πολὺ νέοι, πρὸς μεγίστην ἐκδηλωθεῖσαν εὐνοίαν, ἐπέτρεψεν ὁ κύριος εἰς τὸν θαλαμηπόλον τοῦ Νικόλαν νὰ νυμφευθῇ τὴν ἀρχιθαλαμηπόλον τῆς κυρίας. Δὲν ἐπεθύμει τοῦτο ἡ κυρία, εἶχεν ἐξοικειωθῇ πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν της, καὶ ἐφοβεῖτο, μὴ αἱ ἰδίαί οἰκογενεαὶ ἀσχολίαι τῆς θαλαμηπόλου ἀποτρέψωσιν αὐτὴν τῆς ἐργασίας της. Ἀλλ' ὅμως, ὁ κύριος ἐπέμενε καὶ ὑπερίσχυσεν.

Ἐτέλεσαν τὴν στέψιν αὐτῶν ἐν εὐθυμίᾳ· μετέφερον τὸ ζεῦγος εἰς τὸν ναὸν διὰ τῆς ἀμάξης τοῦ κυρίου — καὶ κατ'

ἀρχὰς μὲν τὰ πάντα ἔβαινον ὡς συνήθως, ἀλλ' αἰφνης ἡ θαλαμηπόλος ἔτεκε θυγάτριον — τὴν Μαρίαν — ἐξ οὗ ἤρξατο ἔκτοτε αὕτη πάσχουσα. Καὶ αὕτῃ δὲ ἡ κυρία ἦτο φιλάσθενος καὶ ἠγάπα νὰ βλέπῃ περὶ αὐτὴν ἀνθρώπους ἀκμαίους καὶ φαιδρούς, δι' ὅπερ ἀπέβαλεν αὕτῃ τὴν θαλαμηπόλον ἐκ τῆς οἰκίας της.

Ἐδωκαν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικόλαν μικρὰν καὶ ἀθλίαν καλύβην, ἔχουσαν μικρὰν περιοχὴν, ἐπέτρεψαν αὐτῇ ὅπως διατηρῇ ἀγελάδα καὶ ὠρίσαν μνηνιάιν τινὰ ἐπιχορήγησιν· καὶ τοι δὲ ἔζη ἐν στερήσει, διετέλει ὅμως ἐν πλήρει ἀνεξαρτησίᾳ. Ἐκαθάρισεν, ἔπλυνεν, ἐκαλλώπισε τὴν καλύβην της — βεβαίως εἶχε συνηθίσει τὰ τοιαῦτα εἰς τὸ μέγαρον τῶν δεσποτῶν της — καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῇ ἦσαν καθαρά, κόσμια καὶ κομψά. Κυρίως δὲ μεγάλην ἠσθάνετο χαρὰν διὰ τὴν θυγάτέρα της Μαρίαν, ὥραϊαν καὶ δροσερὰν ὡς ἀνθύλλιον ὑπὸ σκιὰν δάσους· εἶχεν αὕτη ροδίνας τὰς παρειάς, τὰ χεῖλη ἐρυθρά, μεγάλους ὀφθαλμούς, στακτόχρους, φαιδρούς, ὡς διμήνου γαλιδέως, καὶ αὕτῃ δὲ ἦτο πάντοτε εὐθυμος καὶ φαιδρὰ ὡς γαλιδέως. Οὐδέποτε, οὐδ' αὕτῃ ἡ μήτηρ της εἶδε τὰ δάκρυά της — πάντοτε ᾄδει καὶ γελᾷ, ἡ κάθηται ἡσυχος — καὶ σκέπτεται. Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της αὐτοὶ μαρτυροῦσιν ὅτι ἄγνοεῖ τὴν θλίψιν.

Καὶ ὁ πατὴρ ὡσάυτως δὲν ἐκορέννυτο θεωρῶν αὐτήν. Ἐρχεται ἐνίοτε, ὅποτε ἐπιτρέπωσιν αὐτῇ αἱ ἀσχολίαι του, θωπεύει, ἀσπάζεται αὐτήν καὶ τῆς κτενίζει τὰ σγουρὰ ὑπόξανθα μαλλάρια της. Ἐν ὅσῳ δὲ εὐρίσκεται ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του πάντοτε καὶ μόνον περὶ τῆς Μάσσας του σκέπτεται· οἶαν δὴποτε εἰκόνα, ράκος, πυξίδα ἢ χάρτην ἔρριπτον οἱ οἰκοδεσπόται, οὗτος τὰ συνέλεγε καὶ ἔκρυπτεν, ὅπως τὰ φέρῃ ἀκολούθως εἰς τὴν θυγάτέρα του νὰ παιξῇ. Ἀλλὰ σοῦ ἦτο καὶ αὕτῃ ἡ Μάσσα μία ἔξυπνος! Ὅ,τι ἔβλεπεν, ἤθελε νὰ τὸ κάμῃ· νὰ κατασκευάζῃ κουτάκια, νὰ ζωγραφίζῃ εἰκόνας, νὰ ράπτῃ μεσοφόρια...

Τοιαύτῃ θὰ ἦτο ἡ ζωὴ τῆς πρώην θαλαμηπόλου μετὰ τῆς θυγατρὸς της, εὐτυχιστατή, ἂν δὲν ὑπῆρχον κακοὶ ἄνθρωποι.

Ὅποτε διετέλει ἀκόμη θαλαμηπόλος τῆς δεσποίνης, εἶχεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς της κόρην τινὰ Εἰρήνην. Εἶχεν αὕτῃ μεγάλαις τέραν ἡλικίαν, γνώσεις δὲ καὶ ὑπουλότητα εὐρυτέρας! Καὶ κακὴ ἦτο αὕτῃ ἡ Εἰρήνη! Πάντες ἀπέφευγον αὐτήν ὡς τὴν πανώλην καὶ πάντα προσεπάθει πῶς νὰ δυσχερεστήσῃ καὶ προσβάλῃ. Δὲν ἠγάπα αὕτῃ τὴν θαλαμηπόλον, ὑπέσκαπτε τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην τῆς κυρίας της καὶ μὴ δυναμένη νὰ ὑποσκελίσῃ αὐτὴν ἀνέμενε τὴν κατάλληλον περίστασιν. Ἀλλ' ὅταν ἠσθάνετο ἡ θαλαμηπόλος, τότε ἤρξατο αὕτῃ περιποιουμένη τὴν κυρίαν της. Ἐπὶ νύκτας ὁλοκλήρους δὲν κοιμάται, ὅπως τὴν εὐχαριστήσῃ καὶ κἄπου κἄπου, ρίπτει καὶ ἐν λογαίι φαρμακερὸ διὰ τὴν θαλαμηπόλον. Ταχέως ἡ